

Казвали му:

— Не ходи въ гората, вълци ще те изядатъ! Не слушало. Скъсало вжжето, съ което било вързано и — право въ гората.

Върви, а на среща му Кумчо Вълчо.

— Бичо, Бичо, къде си тръгналъ? — пита го вълкътъ.

— Въ гората. Съ вълцитѣ да се поборя!

— Ето азъ съмъ вълкъ. Сега ще те изямъ!

Уплашилъ се Бичо, спрѣлъ се. Скочилъ Вълчо възъ него. Навелъ глава Бичо, подхваналъ вълка и, хопъ — праметналъ го презъ глава.

Отлетѣлъ Вълчо десетина крачки и падналъ въ едни храсти.

А Бичо, като че нищо не е било, щипе спокойно трева и прѣха.

Седи Вълчо въ храста омърлушенъ, замисленъ. Гледа — Кума Лиса иде.

— Кумчо, кумчо, що си се замислилъ? — пита го тя.

Погледналъ я Вълчо и си помислилъ: „Ехъ, колко пжти ме е лъгала тя и ми се е присмивала! . . Я да опитамъ да я измамя и азъ еднажъ!“ . . И ѝ казалъ:

— Какъ да не се замисля, кума? Какъ да се не на-тжжа? . . Уловихъ това биче. А да го изямъ не мога. Остарѣлъ съмъ. Зжбитѣ ми се изтжпили, изхабили се. . .